

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

פעילות הרב נריה תנועות נוער

חשיבותם של המעשים הקטנים

זמן	תקציר	חלק
5 דק'	מציאת שימושים שונים לחפץ אחד	פתיחה
10 ד'	לימוד בקבוצות על חשיבות המעשים הקטנים בחייו של הרב נריה	חלק 1 חשיבותם של המעשים הקטנים
10 דק'	משחק 'התחברתי' על הרב נריה	חלק 2 - התחברתי
5 דק'	התבוננות במעשים הקטנים שבחיי החניכים וביכולת שלהם לחולל שינוי	חלק 3 - סיכום

פתיחה:

המדריך יציג לחניכים חפץ כלשהו (סיכה / עלה / עיפרון או כל חפץ אחר) ומעביר ביניהם את החפץ.

כל חניך שהתלמיד שהחפץ מגיע אליו - צריך למצוא שימוש אפשרי לחפץ. הכלל הוא שאסור לחזור על רעיון שכבר אמרו קודם. המטרה היא להגיע לסיעור מוחות ולכמה שיותר רעיונות מקוריים ויצירתיים.

הערה למדריך:

הפתיחה קשורה לסיפור בהמשך השיעור, בו הרב נריה מלמד אותנו על חשיבותם של הפרטים הקטנים.

נר׳ מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ״ל

חלק 1 - חשיבותם של המעשים הקטנים

בסיום הקובץ מצורפות כרטיסיות הסיפורים והשאלות לקבוצות

1. הדבר העיקרי והיסודי היה סבלנותו הרבה לתלמידים... האהבה והחום שקרנו מהרב נטעו בי את האהבה ללימוד התורה... יום אחד הר"מ שלנו חלה, והרב נריה נכנס לתת שעור במקומו. לאחר מספר דקות התלמידים החלו לנמנם. כאשר ראה זאת לא כעס, אלא הציע שאם אנו עייפים נניח כולנו את הראש על השולחן וננמנם למשך כמה דקות. אחר כך העיר אותנו. ולהפתעתנו היינו ערניים עד סוף השיעור.
(הרב ברוך גנות, אל"מ במיל. טייס f15)

2. הרב נהג לדרוש "תשלום" עבור הקדשות שכתב על ספריו. "כמה שווה חתימתי, 50 ש"ח?", שאל בחיוך. כתמורה סיכם בדרך כלל עם התלמיד לימוד פרקי תנ"ך או פרקים במחשבת ישראל. בפורים חילק הרב ב"משלוחמנות" את חוברות "שער יכניה" שכתב. ביקשתי ממנו הקדשה וציפיתי לשמוע מה ה"מחיר" עבורה. הופתעתי. הרב שידע על רצינותי המוגזמת, "מכר" לי את ההקדשה בעבור עשרה חיוכים ליום. למראה מבטי הנואש, טפח על שכמי, חייך ואמר "בסדר, נעשה פשרה – חמישה חיוכים ליום..."
(אורי מרילוס)

3. לאחד מהתלמידים נעלמו משקפי השמש, והוא התלונן לפני הרב נריה. הרב לא היה מוכן לקבל שחבר גנב מרעהו והציע לו לחפש את המשקפים היטב. כשנעלם דבר נוסף עדיין סרב להאמין והעלה השערה שמישהו מבחוץ שם ידו על הדבר. כשפנו אליו בשלישית, לא יכול היה לשאת זאת יותרו ביקש מכולם לעלות לבית המדרש. הוא ניסה לדבר בפני החברים, אך לא הצליחו החל לבכות. הרגשתי את כאבו העצום ובכיתי גם אני. כשהרמתי את הראש ראיתי שיצא. ישבנו דמומים דקות ארוכות ואחר כך יצאנו לאטנו. מאז פסקו הגנבות.
(רפי קפלן)

4. וכאן, מול עינינו המשתאות הרים הרב נריה את רגליו והחל מכרכר ומפזז בריקוד כנער קטן וקולו מתרונן בשיר: קומו ונעלה, קומו ונעלה... לא יכולנו להשאר אדישים. קמנו ממקומנו והצטרפנו לריקוד ולשירה, והעייפות נשכחה כלא היתה. שורות הרוקדים התפתלו בין ספסלי הישיבה שעה ארוכה, כשהרב נריה המנצח על השירה, מהסה אותנו מידי פעם ומוביל ביד אמונה את שיירת עולי הרגלים בין מצוקי הרי הגליל והרי יהודה... "השור הולך לפניו וקרניו מצופות זהב, ועטרה של זית בראשו, החליל מכה לפניו"

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

עד שמגיעים קרוב לירושלים".
והשמחה עלתה עד השמיים.

"שמחתי באומרים לי בית ה' נלך עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים".
נשאתי עיני והתבוננתי ברב נריה.

האש בעיניו יקדה והלכה, אך לא היתה זו אש שורפת ומכלה שיש להזהר שלא להכוות בגחלתה. היתה זו אש חמה וטובה, ומתוק היה האור שפינה ממנה. היה ניכר, בעליל, ששורה הוא, בו זמנית, בשני מקומות. גם עמנו כאן בישיבה וגם עם עולי הרגלים מימי קדם. גם ער וגם חולם בעת ובעונה אחת.

מעודי לא זכיתי לראות עד אז אדם שחי כך את המשנה ולא ידעתי עד אז שאפשר ללמוד כך תורה...
(שאל שילף)

5. שנה אחת ביקש ממני לצלם פיוטים לראש השנה מהמחזור הספרדי וללמד אותם בתפילה בישיבה. כך עשיתי. למחרת, לאחרתפילת שחרית של ראש השנה, ניגש, עצר את התפילה וביקש ממני ללמד את הפיוטים לכולם. הוא עשה הכל כדי לתת לתלמידים הרגשה של שותפות ויחד.
(א. מועלם)

שאלות לכל קבוצה

- מי מספר את הסיפור?
- אילו תחושות עולות לכם מהסיפור?
- מה המעשה של הרב נריה עליו מספר הכותב?
- מהו הערך שעולה מתוך הסיפור?
- כיצד אתם הייתם מגיבים לו הייתם במקום המספר?

חלק 2 - התחברתי

החניכים ישבו במעגל וכל אחד בתורו ישתף בסיפור, בפרט או תכונה שהוא התחבר אליו במיוחד בדמותו של הרב נריה. במידה וחניך אחר התחבר גם כן לאותו הפרט, עליו להגיד "התחברתי".

אפשרות לשרוג: החניך ראשון שיאמר "התחברתי" יקבל חטיף או ממתק. אם אף אחד מהחניכים לא "התחבר", החניך שאמר את המשפט יקבל את הממתק.

חלק 3 - סיכום

המדריך יקריא לחניכים את הסיפור וישאל את החניכים:

סיפר הרב יעקב פישר על הרב נריה: "שבע שנים עבדתי בישיבת כפר הרואה, ולא הבנתי איך לרב נריה יש כל כך כח לעזור ולחזק את עם ישראל". "ביום אחד, התבהר לי כל הסיפור", מספר הרב פישר. וכך הוא מספר:

"סמוך לישיבה היה שביל, בו היה הרב נריה עולה בכל יום, מביתו. יום אחד, התחלתי לשים לב, שהרב נריה, לוקח כל יום מחט אחת של עץ האורן שנשרה על הרצפה, מניח אותה בכף ידו, ומניחה בכבוד בתוך פח האשפה. דבר זה היה מחזה מוזר, כשיש מאות ואלפי מחטים על השביל, הרב נריה מרים כל יום מחט אחת".

ממשיך לספר הרב יעקב פישר: "אחרי כמה חודשים שהיה הרב נריה עושה דבר זה, העזתי לשאול אותו מדוע הוא עושה זאת?" הרב נריה ענה לי כך: "המחט שהרמתי עכשיו, לא תהיה פה מחר". ממשיך הרב יעקב: "מיד כששמעתי זאת, עלה במוחי כל הסיפור ותשובתו".

"הרב נריה לא היה אומר לעשות הכל בבת אחת, אלא, כל פעם לעשות דבר קטן. כל פעם להגיד לאדם השני דבר טוב אחד. עוד חיוך אחד. בצורה הזאת, לשמח כל אדם, בלי לעשות הכל בבת אחת".

"ככה היתה דרכו גם עם המחטים, כל פעם היה הרב נריה מרים עוד מחט ועוד מחט, בכל יום היה מרים מחט אחד ולא מרים את כל המחטים בבת אחת. איני יודע אם הוא חשב שבכך השביל יתנקה, אך היתה זו דרכה להוסיף מעשה טוב, בכל דרך בה הלך".

- מה היה מוזר לרב יעקב פישר במעשה של הרב נריה?
- כיצד הרב נריה הסביר את המעשה?
- איזה מעשים קטנים שאתם עושים בחיים שלכם משפיעים על משהו גדול? הסבירו כיצד

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

המדריך יסביר לחניכים שיש חשיבות לכל מעשה קטן שאנו עושים ויחד כל המעשים הללו יוצרים שינוי גדול במציאות והופכים את העולם למקום טוב יותר.

כמו שראינו בקורות חייו ובסיפורים השונים השינויים הגדולים שהרב נריה עשה בחייו השופעו מרצף של פרטים קטנים. לעיתים אנחנו בתור בני נוער מחפשים את הדבר ה"גדול" שישפיע על המציאות סביבנו, אך החכמה היא לדעת לעשות את השינוי מתוך המעשים הקטנים והיומיומיים.

המדריך יבקש מכל חניך לכתוב על פתק 3 מעשים קטנים בהם הוא יכול להוביל שינוי בחייו. החניך יכול לשתף..

לסיום, המדריך יבקש מכל חניך לשתף במשהו אחד שהוא למד מהרב נריה.

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

סיפורים ושאלות

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

הדבר העיקרי והיסודי היה סבלנותו הרבה לתלמידים... האהבה והחום שקרנו מהרב נטעו בי את האהבה ללימוד התורה... יום אחד הר"מ שלנו חלה, והרב נריה נכנס לתת שיעור במקומו. לאחר מספר דקות התלמידים החלו לנמנם. כאשר ראה זאת לא כעס, אלא הציע שאם אנו עייפים נניח כולנו את הראש על השולחן וננמנם למשך כמה דקות. אחר כך העיר אותנו. ולהפתעתנו היינו ערניים עד סוף השיעור.

(הרב ברוך גנות, אל"מ במיל. טייס f15)

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

הרב נהג לדרוש "תשלום" עבור הקדשות שכתב על ספריו. "כמה שווה חתימתך, 50 ש"ח?", שאל בחיוך. כתמורה סיכם בדרך כלל עם התלמיד לימוד פרקי תנ"ך או פרקים במחשבת ישראל. בפורים חילק הרב ב"משלוחמנות" את חוברות "שער יכניה" שכתב. ביקשתי ממנו הקדשה וציפיתי לשמוע מה ה"מחיר" עבורה. הופתעתי. הרב שידע על רצינותי המוגזמת, "מכר" לי את ההקדשה בעבור עשרה חיוכים ליום. למראה מבטי הנואש, טפח על שכמי, חיך ואמר "בסדר, נעשה פשרה – חמישה חיוכים ליום...".

(אורי מרילוס)

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

לאחד מהתלמידים נעלמו משקפי השמש, והוא התלונן לפני הרב נר'ה. הרב לא היה מוכן לקבל שחבר גנב מרעהו והציע לו לחפש את המשקפים היטב. כשנעלם דבר נוסף עדיין סרב להאמין והעלה השערה שמישהו מבחוץ שם ידו על הדבר. כשפנו אליו בשלישית, לא יכול היה לשאת זאת יותרו ביקש מכולם לעלות לבית המדרש. הוא ניסה לדבר בפני החברים, אך לא הצליחו החל לבכות. הרגשתי את כאבו העצום ובכיתי גם אני. כשהרמתי את הראש ראיתי שיצא. ישבנו דמומים דקות ארוכות ואחר כך יצאנו לאטנו. מאז פסקו הגבבות.

(רפי קפלן)

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

שנה אחת ביקש ממני לצלם פיוטים לראש השנה מהמחזור הספרדי וללמד אותם בתפילה בישיבה. כך עשיתי. למחרת, לאחרתפילת שחרית של ראש השנה, ניגש, עצר את התפילה וביקש ממני ללמד את הפיוטים לכולם. הוא עשה הכל כדי לתת לתלמידים הרגשה של שותפות ויחד.

(א. מועלים)

נרו מאיר

26 שנה לפטירת הרב נריה זצ"ל

וכאן, מול עינינו המשתאות הרים הרב נריה את רגליו והחל מכרכר ומפזז בריקוד כנער קטן וקולו מתרונן בשיר: קומו ונעלה, קומו ונעלה... לא יכולנו להשאר אדישים. קמנו ממקומנו והצטרפנו לריקוד ולשירה, והעייפות נשכחה כלא היתה.

שורות הרוקדים התפתלו בין ספסלי הישיבה שעה ארוכה, כשהרב נריה המנצח על השירה, מהסה אותנו מידי פעם ומוביל ביד אמונה את שיירת עולי הרגלים בין מצוקי הרי הגליל והרי יהודה... "השור הולך לפניהם וקרניו מצופות זהב, ועטרה של זית בראשו, החליל מכה לפניהם עד שמגיעים קרוב לירושלים".

והשמחה עלתה עד השמיים.

"שמחתי באומרים לי בית ה' נלך עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים".
נשאתי עיני והתבוננתי ברב נריה.

האש בעיניו יקדה והלכה, אך לא היתה זו אש שורפת ומכלה שיש להזהר שלא להכוות בגחלתה. היתה זו אש חמה וטובה, ומתוק היה האור שפינה ממנה. היה ניכר, בעליל, ששורה הוא, בו זמנית, בשני מקומות. גם עמנו כאן בישיבה וגם עם עולי הרגלים מימי קדם. גם ער וגם חולם בעת ובעונה אחת. מעודי לא זכיתי לראות עד אז אדם שחי כך את המשנה ולא ידעתי עד אז שאפשר ללמוד כך תורה...

(שאל שיק)

מי מספר את
הסיפור?

אילו תחושות
עולות לכם
מהסיפור?

מהו הערך
שעולה מתוך
הסיפור?

מה המעשה של
הרב נריה עליו
מספר הכותב?

**כיצד אתם
הייתם מגיבים
לו הייתם
במקום המספר?**